

1r ACCÈSSIT CATEGORIA ADULTA

SÓNIA PÉREZ

UN CAFÈ

En una cafeteria plena a vessar del centre de Madrid, una parella de mitjana edat esmorzava a la taula que hi havia al racó, vora l'aparador. Ell prenia un cafè i un croissant; ella, un descafeïnat amb torrades. La dringadissa estrident dels gots i els plats entremortant soterrava la informació del telenotícies del matí. Una olor plaent de cafè surava en l'ambient, i la veu del cambrer, que demanava comandes de manera incessant, planava per damunt de tota la resta. El carrer era un formiguer de gent, i els cotxes xisclaven en el seu llenguatge encès, abstrerts en la seva cursa diària.

Cadascun llegia un diari diferent, vestia de manera diferent i tenia idees oposades a l'altre, però s'estimaven. Quan els seus ulls es trobaven, en sortien espurnes. I no els calien les paraules per dir-se que es desitjaven.

Ella va doblegar el diari amb cura, i el va observar.

—Ahir, quan ens vam encreuar al passadís, ni tan sols em vas mirar.

Ell va aixecar la vista de la secció d'esports i es va arronsar d'espatlles.

—Ja saps que no ho podem fer. Sospitarien.

—Sí, però només amb una mirada fugaç n'hi hauria prou.

Va deixar el diari damunt la taula, la va agafar de les mans, la va atreure cap a ell, i li va fer un petó.

—Primer és una mirada fugaç —va dir, amb aquell somriure que li agradava tant—. Després, una salutació amb el cap. Més tard, una petita xerrada sense importància. Demà, un frec de mans en trobar-nos. I, al final, acabarem al lavabo, fent-nos manyagues com si fóssim marrecs d'escola... No em miris així: saps que això és el que acabarà passant.

La periodista de la televisió maldava per informar dels escàndols polítics del moment. Tots dos se la van mirar amb menyspreu durant un instant i van tornar a allò que feien.

—A quina hora surts, avui?

—Tard —va dir ell, sense ganes—. Tenim allò de la comissió d'investigació. L'Alfredo vol que comencem al més aviat possible. No sé per què té tanta pressa: com si n'hagués de treure l'aigua clara!

—Aleshores, hauré d'anar jo a buscar els nens. Vaig una mica justa, però crec que hi arribaré a temps.

—Molt bé. Per cert, com aguanta el xàfec en Mariano? Farà la conferència de premsa?

—Crec que no. Estan empantanegats: no saben què hi han de fer. Hi ha molta brossa, i la pudor s'escampa en moltes direccions. Tot i això, no t'ho puc ben assegurar: no sóc tan a prop seu.

—Bé, suposo que ja s'ho faran —va dir, fent-li l'ullet—. Et toca pagar.

—Ni parlar-ne! —va rondinar—. Ahir ja vaig pagar jo.

Ell va deixar anar un grunyit de desaprovació i va treure un bitllet de 20 euros. Va fer un gest al cambrer, que s'hi va acostar a corre-cuita mentre demanava un suc de taronja per a la taula vuit alhora que agafava el bitllet de la manera que un depredador caça la seva presa.

—Marxo —va dir, aixecant-se—. Tu queda't altres cinc minuts, si vols.

Ella va deixar anar un sospir entristit.

—Quant de temps haurem d'estar així? Algun dia m'agradaria que arribéssim de braçet.

—Crec que és millor que continuem així, reina. Quedarem fora de suspicàcies, mirades i, sobretot, mentides. Ja saps el pa que s'hi dóna, en el teu partit.

—Ves qui parla... —va respondre, molt seriosa.

Es va inclinar i li va aferrar la cara entre les dues mans, tot mirant-la als ulls.

—T'estimo —va dir, i li va fer un petó.

—Jo també t'estimo.

Va observar com s'allunyava, esquivant la gentada i perdent-s'hi. “Faré d'encreuar-nos als passadissos. Li fregaré la mà; de ben segur que somriurà. El diputat més atractiu del Congrés només té un defecte: és de l'oposició”.

PSEUDÒNIM: SEAL